

ikke blot rejsende men ogsaa Byens Indbyggere med Spise- og Drikkevarer i Gæstgiveriet, og der er herved aabnet Adgang til ved Erhvervelsen af Gæstgiver-Borgerskab at holde Værtshus uden Hensyn til Bestemmelserne i de ovennævnte Vedtægter. Ganske vist er det antaget, at den der efter erhvervet Borgerskab paa Gæstgiveri driver Beværtningsnæring uden efter vedkommende Øvrigheds Skøn at være i Stand til at herbergere, gør sig skyldig i ulovlig Næringsbrug (Højesteretsdom 20. Januar 1887), men da det i Praxis har vist sig i høj Grad vanskeligt at haandhæve Overholdelsen af denne Regel, er Antallet af de Gæstgiverborgerskaber, der løses med det Formaal at holde Værtshus som eneste, eller dog som væsentligste Næring, bestandig i Tiltagende.

I Kjøbenhavn er der saaledes f. Eks. i Tiaaret 1872—82, altsaa før den kommunale Vedtægt standsede Tilgangen af Beværttere, løst følgende Antal af Borgerskaber paa Gæstgiveri: 1872: 19; 1873: 22; 1874: 10; 1875: 27; 1876: 37; 1877: 17; 1878: 12; 1879: 26; 1880: 10; 1881: 16.

Efter 1882 holdt Tilgangen af Gæstgivere sig i Begyndelsen nogenlunde lavt, men i de senere Aar, efter at det er blevet klart, hvor let det er at oprette Værtshuse paa Gæstgiver-Borgerskab, har Tilgangen været følgende: 1895: 22; 1896: 37; 1897: 30; 1898: 57; 1899: 88; 1900: 96; 1901: 134; 1902: 149; 1903: 104; 1904: 133.

Det paa pegede Forhold har givet den af Indenrigsministeriet under 25. Juni 1903 nedsatte Kommission til Overvejelse af Foranstaltninger til Ædruelighedens Fremme Anledning til i en til Regeringen rettet Henvendelse at stille Forslag om, at der — som midlertidig Foranstaltning — søges udvirket en Lov af foranstaaende Indhold. Næst at henvise til det uheldige i, at Retten til at holde Værtshus er afhængig af noget saa ubestemt og ofte for hver Dag vekslende som det, om vedkommende driver Gæstgiveri, samt til det Besvær for Politimynderhederne, som er uadskillelig forbundet med Haandhævelsen af den for Tiden gældende Ordning, har Kommissionen til Begrundelse af sit Forslag navn-

lig henvist til, at det, hvad enten man nærer den Anskuelse, at der ikke bør sættes særlige Grænser for Beværternæring fremfor al anden Næring, eller man anser den ved Loven af 1873 muliggjorte Regulering af Beværternes Antal som den rette Vej, ad hvilken der bør fortsættes, i alt Fald er i høj Grad uheldigt, at Adgangen til at drive Beværtning er lukket for dem, hvis aabent udtalte Hensigt det er at drive saadan Næring, men staa aaben for dem, der foregive at ville drive Gæstgiveri, uden at dette er deres sande Hensigt. Hvis Lovgivningsmagten nemlig senere skulde beslutte sig til at ophæve Skrankerne for Erhvervelse af Beværter-Borgerskab, ville de, der ønske at drive saadan Næring, men som hidtil paa Grund af Lovens Forbud have holdt sig tilbage, til den Tid finde Markedet optaget af Beværttere, der forinden have taget det i Besiddelse under Foregivende af at ville drive Gæstgiveri; og hvis Lovgivningsmagten paa den anden Side skulde ønske at udføre Tanken i Loven af 23. Maj 1873 § 9 og de dertil sig sluttende Vedtægter, vil den finde sine Planer for en lang Fremtid krydsede derved, at det ikke under den hidtil gældende Ordning er lykkedes at begrænse Tilvæksten af Næringsadkomster paa Værtshushold.

Da Regeringen deler Kommissionens Anskuelser om Ønskeligheden af, at der, saalænge Spørgsmaalet om Tilvejebringelsen af nye Lovregler om Beværternæringens Udøvelse ere under Overvejelse, ikke sker nogen Forøgelse af Antallet af Værtshusholdere med Gæstgiver-Borgerskab, har man ment at burde yde sin Medvirning til Tilvejebringelsen af en Lov af det af Kommissionen ønskede Indhold, navnlig da Lovgivningsmagtens Stilling til de nye Regler om det paagældende Forhold, der eventuelt ville blive bragte i Forslag, ikke herved paa nogen Maade foregribes. Man har dog anset det rettest at begrænse Lovens Gyldighed til den 1. April 1909, til hvilket Tidspunkt Spørgsmaalet paany vil være at tage under Overvejelse, for saa vidt en endelig Lovordning angaaende Beværtningsforholdene ikke allerede maatte være tilvejebragt.